

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 03 : De Apro Calydonio](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 03 : De Apro Calydonio

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[84\] : De Apro Calydonio](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VII

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VII, 03 : De Apro Calydonio](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 04 : Du Sanglier de Calydon](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 03 : Du Sanglier de Calydon](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 718-720

Du monde

Toponymes [Calydon \(ville\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

contineatur, præter historiam, non reperio, nisi quòd per præ-
 dentiam omnia vel maximè noxia efficiuntur vtilia: cum præ-
 sertim istud Herculeæ prudentiæ quoddam fuit è muneribus,
 cuius iam sententia fuit explicata. at nunc de apro Calydonio.

De apro Calydonio.

CAP. III.

SED quoniam nemo propè est antiquorù poetarum, quin
 aprum Calydonium celebrauerit, nos etiam breuiter quæ
 de illo memoriæ prodita sunt, percurramus. Fabulantur
 itaq; OËneum Ætolorum regem, Calydoniæq; imperantem,
 primitias tum frugum, tum etiam domesticorum animalium
 Dianæ offerre solitum: qui cum sumptui parcere decreuisset,
 Dianam solitis primitijs defraudauit. at Sosisphanes in Melea-
 gto memoriæ prodidit OËneum Dijs omnibus solitum pri-
 mitias ferre ob eximiam suæ regionis fertilitatem, verùm ali-
 quando Dianæ honores præterijisse. Illa igitur ob neglectum
 honorem indignata, aprum insignis magnitudinis ac ferita-
 tis, qui in OËta monte versabatur, in Calydonium agrum im-
 misit, qui vniuersam regionem deuastaret; quod ita breuiter
 complexus est Ouidius lib. 8. Metamorph.

Sive erat infesta famulus, vindexque Diana.

OËneanang, ferunt plenus successibus anni

Primitias frugum Cereri, sua vna Lyao,

Palladios flaua laticis libasse Mimerua.

Captus ab agricolis superos peruenit ad omnes

Ambitiosus honor, solas sine thure relisitas

Præteritas cessasse ferunt Latoidos aras.

Tangit & ira Deos.

Atq; inter cætera damna quæ illi regioni inferebat, cultissimã
 OËnei vineam, quam Ancæus Neptuni & Astypalææ nymphæ
 filius multa diligentia plantauerat, populabatur: in qua edu-
 canda & ipse OËneus non mediocriter insudauerat, vt ait Ho-
 merus Iliad. primo:

*καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθετος Ἄρτεμις ὄρε
 χλωσμίτη, οἳ ἔτι θαλίσια γενῶ ἀλωῆς
 οἴνιδος ῥέξ, ἄλλοι δὲ θεοὶ δ' αἰνῶσθ' ἰκατόμβας,
 εἴη δ' ἐκ ἱέρειε λιὸς κέρη μεγάλοιο,
 ὃ λάθει, ἢ ἐκινῶσεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῶ.
 ἦ δὲ χλωσμίτη δῖον γένος ἰοχίαιρα,*

ἄρτεμις

ἔρπον ἐπὶ χλέρῳ αὐτῷ ἄγριον ἀργιόδοντα,
 ἐς κακὰ πολλὰ ἔρδισκιν ἔθουσι οἰνῆος ἀλωῖω·
 πολλὰ δ' ἔγχε προδύμια χαμαὶ βάλει δένδρεια μακρὰ
 αὐτῆσι ρίζησι, καὶ αὐτοῖσι ἀνθισσι μῆλων.

*Suscitat his irata malum Diana, quod illi
 Cum superos olim ad conuiuia lata vocassent,
 O Enem hanc unam merito priuauit honore:
 Sine oblitus enim, seu nescit, haud tulit aequa
 Mente, Iouis fore prateritam de semine natam.
 Tunc irata Iouis proles Diana ferocem
 In vitas immisit aprum, qui plurima fecit
 Tristitia, qui plantas radicibus eruit imis,
 Aequauitque solo pomos cum floribus ipsis.*

Memoriae proditum est Ancæum fuisse seruis asperum & im-
 mitem, dum eam vineam plantaret: quare vnus ex ijs domi-
 num eius vineæ non gustaturū esse fructū inquit: at Ancæus, v-
 bi fructus ad maturitatē peruenit, seruum deridebat, iussitque
 sibi vinum miscere: qui, vbi poculum esset ori admoturus, illi
 falsum fuisse eius sermonem obiecit, cui seruus respondit;

πολλὰ μετὰ εὐπέλακύνικος καὶ χεῖλος ἄκρα.

Multa cadunt inter calicem, supremaque, Labra.

Cū hæc ita dicerentur, Ancæo plenum poculum tenenti ac-
 currit quidam nuncians ab ingenti apro vineam totam deua-
 stari. tunc Ancæus deposito poculo, arreptaque securi in illum a-
 prū irruit, à quo vulneratus crus, vt sensit Pherecydes, interijt.
 Pausanias tamen in Arcadicis non solum Ancæum in aprum
 irruisse, sed cū opem ferret Meleagro OEnēi filio, ab illa
 belua cæsum fuisse memoriae prodidit: quem in ventre vul-
 neratum ait Ouidius. Postea robustissimi venatores ex vniuer-
 sa Ætolia ad hunc aprum cædendum conuenerunt. nam ad
 Meleagrum venit Iason, Theseus & Pirithous, Lynceus, Idas,
 Cæneus, Leucippus, Acastus, Ampycides, OEclydes, Telamon,
 Phyleus, Eurytion, Lelex, Echion, Hylæus, Hippasus, Nestor, Pa-
 nopeus, Pollux, Iolauus, Atalanta, Peleus, Prothous, Cometes. At
 enim multi mortales in ea pugna ceciderūt dentibus eius apri
 crudeliter laniati. Scripsit Ouidius libro octauo hunc fuisse à
 Meleagro in armis cæsum venabulo, cū tamen Isacius ab
 eodem Meleagro defixum in fronte fuisse venabulum dicat,
 prioremque omnibus Atalantam Iasonis, at nō Schæneii filiam

sagitta aprum percussisse dicat, ut est in hist. 102. chil. 7. apud Zezem. Quantæ fuerit magnitudinis hic aper vel ex eo patet, quod vnus eius dens in hortis Cæsaris fuisse dicitur in templo Liberi patris, haud minor vnus pedis & quadrantis mensura. Ferunt enim multas immanes beluas in hominum improborum perniciem varijs temporibus fuisse à Dijs excitatas, ut Erymanthium etiam & Crommyonium apros, & taurum in Cretenses, quia cum Minos latè mari totam Græciam alluenti imperaret, nihilo maiorem Neptuno quàm Dijs ceteris honorem tribuisset.

¶ Hæc idcirco celebrata sunt à poetis, ut nullum Deorum cultum impune negligi à mortalibus sciretur: sed omnia quæcunque grauiâ contingunt, siue sterilitas sit agrorum, siue animalium pestilentia, siue immanitas monstrorum, vel propter neglectam religionem, vel propter hominum improbitatem consilio & prouidentia Dei contingere: quamuis ita occultæ aliquando sunt causæ, ut videantur naturæ ductu potius, aut congressu astrorum, aut vario Solis motu, quàm Dei voluntate & consilio contingere. nihil sit enim horum sine diuina voluntate. inde fit aliquando, ut quæ minentur sidera, ob Dei bonitatem euanescant; at quæ non fuerant antè visa & præcognita, nos repente inuadant: cum omnia & iustè, & consulto, & certo Dei iudicio fiant. Atque ut summatim dicam, nihil aliud per hæc significare voluerunt, nisi quod propter peccata veniunt aduersa: colendam scilicet Deorum immortalium esse religionem, quam nemo sine calamitatibus & impunè neglexerit. at nunc de Centauris dicamus.

De Centauris.

CAP. IIII.

ILLA quæ de Ixione superius explicata fuerunt, nos breuioribus facient in Centaurorum explicatione. Dicuntur Centauri Nubis & Ixionis fuisse filij: qui nati sunt ex illa nube, quâ Ixion pro Iunone compressit. Hi dicti sunt in Pelio monte à nymphis educati fuisse, qui adulti cum equabus coniuncti genuerunt Hippocentaurus. Dicti sunt autè Centauri, quasi Centuri, cum *κέντρον* pingo significet: quoniam primi hi omnium mortalium pugnare ex equis inuenerunt: apud quos Pelethronius frænum & calcaria reperit, quibus tardiores aut celeriores equi frenarentur aut impellerentur. Hi Thessaliæ populi fuerunt
Pelij